

[Robert Mikkelsen.]

under Udvalgsbehandlingen, og jeg kunde ogsaa nævne de stadig spøgende Ændringsforslag til Loven om Oprettelse af særlige Tjenestemandsdømstole. Selv om dette Lovforslag muligvis kommer fra et andet Ministerium, saa vedrører det i høj Grad Opgøret og Udrensningen.

Vi ved, at Sagerne nede i Sønderjylland med Vilje er blevet stillet i Bero af Ministeriet for at afvente Resultaterne af det fremsatte Revisionsforslag, og vi ved, at de først paa et meget sent Tidspunkt, da Haabet om de oprindeligt foreslaaede vidt-gaaende Ændringer var faldet, kom i Gang igen. Det er altsaa givet, at Revisionsforslagene sinker Retsopgøret, det er givet, at Revisionsforslagene indgyder de paagældende Personers Familie helt urimelige Forhaabninger om Nedsættelse af Straffen, og det er givet, at Ændringsforslagene vækker Diskussion, Pressepolemik, Drøftelser paa Arbejdspladserne o. s. v., hele den Uro, hele den Usikkerhed og Forsinkelse, som man kunde undgaa ved at opgive disse Revisionsforslag, og da først og fremmest naar det nu af de Bemærkninger, som Udvalgsflertallet har gjort til det foreliggende Lovforslag, udtrykkeligt fremgaar, at man ikke tilsigter nogen reel Ændring af den bestaaende Praksis.

Jeg kan ganske slutte mig til den ærede Ordfører for det konservative Parti, naar han stærkt opfordrer Ministeren til nu at fremme disse Sager, nu at faa stærkere Gang i Retsmaskineriet, især hvor det drejer sig om de alvorlige Sager, hvoraf kun saa ganske faa har været fremme endnu.

Maa jeg samtidig til den højtærede Justitsminister sige, at vel skal de dømte, naar de har udstaaet deres Straf, ind i Samfundets Liv igen, men man maa dog tage visse Forbehold, naar man taler herom. Jeg haaber for Eksempel ikke, at den højtærede Minister kunde tænke sig at ansætte en saadan efter udstaaet Straf løsladt Landsforræder som Tjenestemand, og jeg haaber ikke, at den højtærede Minister i enhver Henseende vil betragte Folk, som er blevet straffet for Landsforræderi, men har udstaaet deres Straf, som ligestillede med ustraffede Personer, saadan som man maaske kunde faa en Fornemmelse af ved den stærke Varme, hvormed Ministeren omtalte det Forhold, at naar først Straffen var udstaaet, saa var det hele overstaet. Der maa være Forbehold, og det haaber jeg den højtærede Minister er enig med mig i.

Til det ærede Medlem Hr. Bertel Dahl-

gaard vil jeg gerne sige, at jo mere han og jeg begge ønsker en Ende paa Opgøret, jo mere man er Modstander af en Svælgen i endeløs Afregning, des mere fornuftigt vilde det være, om det ærede Medlem afholdt sig fra at fremstille det, som om Udrensningen i Norge foregik paa en ganske anden, bedre og mildere Maade end her i Landet. Det vilde ogsaa være fornuftigt, om det ærede Medlem undlod at yde sin Tilslutning til overflødige Revisionsbestræbelser, som netop kun hemmer og sinker det Opgør, det nu drejer sig om at blive færdig med.

Paul Holt: Jeg vil gerne udtale min Taknemmelighed over, at den højtærede Justitsminister saa klart har givet Tilslutning til den Begrundelse, som Udvalgets Flertal har givet for en Nedsættelse af Strafferammen til 2 Aar. Dermed bliver der Tryghed om denne Lovs Administration i Fremtiden.

Med Hensyn til det Ændringsforslag, der er stillet af det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp angaaende Dødsstraffens Afskaffelse, skal jeg blot udtale, at jeg gaar imod det. Det er fremhævet af flere ærede Ordførere, at dette er et særegent Spørgsmaal, man maa tage personlig Stilling til. Det er alvorligt at tage Beslutning om denne haarde Strafs Gennemførelse. Det føles særlig, naar man personligt har været i den Stilling at have delt Celle med en Kammerat, som blev dømt til Døden, og over hvem Dommen blev eksekveret. Selv om det var Fjenden, der dømte og eksekverede Dommen, kan det ikke undlade at gøre et stærkt personligt Indtryk paa en Mand, der har delt Celle med en saadan Kammerat og dermed delt alt, som man gør det i en saadan Situation, i de sidste Dage af et Menneskes Liv. Naar jeg alligevel anbefaler at opretholde denne Straf, er det ud fra almindelige samfundsmæssige og menneskelige Synspunkter, for Samfundets Værdigheds Skyld, for Menneskeværdighedens Skyld. Det er nødvendigt, at Samfundet fastsætter Bestemmelser, som tydeligt og klart siger, at Mennesket borgerligt set kan miste Retten til Livet. Saa værdifuldt er Livet, saa stor Respekt skal der være for et Menneskeliv, at den, som forbryder sig paa den haardeste Maade, kan miste Retten til dette Liv. Derfor maa jeg gaa imod det af det ærede Medlem Fru Kirsten Gloerfelt-Tarp stillede Ændringsforslag.

Norlev: Jeg finder ikke, at den højtærede Justitsministers Svar med Hensyn til de Tyskere, som jeg har omtalt, som altsaa ikke har begaaet noget, der falder ind under